

Η λογική δεν έχει θέση εδώ!!!

«Μάνα!... Καίγομαι τα ρούχα μου άρπαξαν φωτιά.» Φώναξε ο Σαχίν που σε κλάσματα δευτερολέπτου έγινε ανθρώπινη λαμπάδα μπροστά στα μάτια μου. Κι εγώ τι να περισώσω από το καιόμενο παιδί μου και απ'τη ζωή μου όλη που έγινε στάχτη απ'την αρχή κιόλας του πολέμου; Η λογική δεν έχει θέση εδώ. Αλίμονο... Πρέπει να τον βοηθήσω, αφήστε μεεε... Χέρια άγνωστα απλώνονται πάνω μου και με συγκρατούν φωνάζοντας παράλληλα ότι δεν μπορώ να κάνω τίποτα πια.

Παρασύρομαι από την τρέλα των γεγονότων. Ουρλιάζω, ξεσκίζω με τα νύχια μου όσους με πλησιάζουν. Χάνω τις αισθήσεις μου. Όταν συνέρχομαι, ψάχνω να βρω λόγους για να συνεχίσω να ζω. Ω! Ναι, έχω τρεις σοβαρούς είναι ο Σάμπθ, ο Μοχάμετ και ο Αϊλάν, οι τρεις άγγελοι που ζουν καθημερινά την παράνοια του πολέμου που άλλοι αποφάσισαν για μας στη Συρία.

Έχουν περάσει δύο μήνες. Ο μικρός μου Σαχίν κι άλλοι αθώοι Σύριοι δεν υπάρχουν πια. Το αγαπημένου μου Χαλέπι δεν υπάρχει πια. Όχι όπως το έζησα τουλάχιστον. Το αποχαιρετώ με τη σκέψη μου καθισμένη στην κουπαστή μιας βάρκας που θα μας οδηγήσει στην ελευθερία και στην εριηνική ζωή. Ο Αϊλάν πεινά και κρύνει. Ο Σάμπι και ο Μοχάμετ τρέμουν από τον φόβο τους, ένα φόβο διαφορετικό από αυτό που ζούσαν ως τώρα. Δεν πηγάζει απ' τους βομβαρδισμούς πια αλλά από τη δύναμη της θάλασσας αυτού του θηριού που με τα κύματά του απειλεί να μας καταβροχθίσει. Προσπαθώ να τους παρηγορήσω. Αλλά υπάρχει στ' αλήθεια παρηγοριά; Δίπλα μου στέκεται φάρος στη ζωή μου ο αγαπημένος μου σύζυγος. Στέκεται! Πόση ειρωνεία μπορεί να χωρέσει σε μια λέξη; Αφού πλήρωσε 2.050 ευρώ για τον καθένα μας, επιβιβαστήκαμε στη βάρκα αυτή, για να φτάσουμε που; Στο άγνωστο μακριά απ' ό,τι αγαπήσαμε. Σκέψεις δεύτερες δεν προλαβαίνω να κάνω. Η βάρκα παραφορτωμένη σαν καρυδότσουφλο που αγωνίζεται να επιπλεύσει, τουμπάρει, αναποδογυρίζεται. Κι εμείς και τα όνειρά μας αιχμάλωτοι της απληστίας των ανθρώπων βρισκόμαστε στο νερό. Ο μικρός μου Αϊλάν έχει σταματήσει να κλαίει, δε βρίσκεται καν δίπλα μου. Τα αδέρφια του το ίδιο. Απλώνω τα χέρια. Είναι η τελευταία κίνηση που κάνω... Όταν ξαναβρίσκω τις αισθήσεις μου, ένας άντρας μου ζητά να τον ακολουθήσω. Νόμιζα ότι έζησα όλη τη φρίκη στη Συρία. Πόσο λάθος έκανα! Η φρίκη είναι εκεί μπροστά μου. Ο μικρός μου Αϊλάν πεσμένος μπρούμυτα δίνει την αίσθηση ότι αγωνίζεται ακόμη να σωθεί.

Δυστυχώς δεν τα κατάφερε, ακούστηκε μια φωνή να λέει κι εγώ μαζεύοντας τα κομμάτια της ψυχής μου σε μια τελευταία προσπάθεια στέκομαι όρθια αντιμέτωπη με την τραγική μου μοίρα.